

# *Scrisoare pastorală*

*Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți*

**Anul XIX(2019), nr. 406(16 –30 Septembrie)**

Dragii mei enoriași!

**Spaimele de azi.** În toate timpurile și în toate locurile, unde au existat comunități umane, au fost oameni care s-au ridicat până la desăvârșirea morală și oameni care s-au coborât, prin decăderea lor morală, până la talpa iadului. Au fost mereu piscuri și au fost prăpăstii. Indivizi mai feroce decât fiarele sălbatice și-au terorizat semenii, profitând de puterea lor fizică sau de poziția lor socială. Situația aceasta s-a regăsit și în raportul dintre state, dintre popoare. Nenumăratele războaie care au marcat istoria lumii dovedesc aceasta cu prisosință. Popoare mari și puternice au zdrobit pe cele mici și neajutorate, trecându-le prin foc și sabie.

Cauzele care au determinat asemenea monstruoșități au fost întotdeauna cam aceleași. Menționăm în acest sens: averea, puterea și plăcerea.

Pentru a obține bunurile semenului, indivizi certați cu legea au devenit bandiți de drumul mare, hoți, jefuitori și criminali. Au ucis fără scrupule, au terorizat oameni nevinovați prin cele mai sălbatice metode, au nedreptățit și au distrus vieți și destine. Popoare hămesite au cotropit țări și popoare, au ucis bărbați, au robit femei și copii. Au fost falsificate documente, cronici și istorii, au fost plătiți martori mincinoși ca să denatureze adevărul.

Pentru a obține puterea, supremația asupra celorlalți, oamenii au devenit fiare pentru semenii lor. Indiferent din ce clase sociale au provenit, mulți s-au urcat pe cadavrele semenilor lor, uneori pe ale rudelor apropiate. Sunt pline istoriile familiilor domnitoare de crime abominabile făcute în numele puterii și al dorinței bolnăvicioase de stăpânire. Nu a contat că a fost vorba de părinți, de frați, de rude apropiate, de prieteni, setea de stăpânire a orbit rațiunea multora și au socotit că numai moartea este soluția prin care pot să-și împlinească pofta. Și i-au ucis, apoi s-au încoronat și au cerut supușilor să le aducă osanale, să-i socotească oameni virtuoși, eroi, sfinți chiar, coborâtori din slava cerului. Nu numai cei din sânul sau anturajul familiilor domnitoare s-au dedat la asemenea crime, ci chiar oameni proveniți din păturile de jos ale societății. Din păcate, istoria ne scoate de multe ori în prim plan asemenea monștri, asemenea criminali și trece sub tăcere personalitatea, faptele și jertfa celor virtuoși. Pentru a obține supremația într-o regiune a lumii, popoare mari au distrus pe cele mici, încât azi nici nu li se mai știe numele acestora. Visul oricărui imperiu nu a fost altul decât acela de a se întinde „până la marginile lumii”, de a stăpâni lumea întreagă.

Pentru a-și împlini plăcerile, indiferent care au fost acestea, unii oameni s-au comportat cu semenii lor ca niște bestii ordinare. Au furat, au jefuit, au schingiuit, au violat, au răpit, au sechestrat, au robit, au ucis pe semenii de-ai lor fără milă, fără teamă. Viața, sănătatea, integritatea corporală, statutul de om și de cetățean ale celui alt nu au constituit argumente convingătoare în calea celui pornit să-și împlinească poftele animalice. Semenii au devenit în ochii unui asemenea pătimăș niște obiecte oarecare, niște unelte însuflețite, sclavi fără nici un drept la viață, la libertate, la fericire.

Metodele prin care s-a produs violența, indiferent de scopul în care a fost practică, au fost cam aceleași întotdeauna: junghierea, decapitarea, răstignirea, înecarea, asfixierea, otrăvirea, tortura, sfâșierea de către fiare hămesite, strivirea, zdrobirea, ciopârțirea, arderea, înfometarea, electrocutarea, bombardarea etc. Metode care denotă o putere de imaginație demnă de cauze mult mai nobile.

Spaimele au venit nu numai din partea semenilor, fie că a fost vorba de indivizi, fie de popoare. Spaimele au venit și din partea naturii dezlănțuite. Catastrofele naturale au secerat mii și mii de vieți. Ne referim la cutremure, inundații, erupții vulcanice, alunecări și scufundări de teren, furtuni, trăsnete, tornade și multe altele.

Spaimele au venit de la boli de toate felurile, care au produs suferințe imense și pierderi de milioane de vieți omenești. Epidemii care păreau de neînvins, precum ciuma, holera, lepra, oftica și altele mai din zilele noastre, precum cancerul, sida, bolile infecto-contagioase, cardio-vasculare, accidente de circulație, de muncă, consecințele nefaste ale unor patimi precum alcoolismul, tabagismul, desfrâul și multe altele, ne fac să ne cutremurăm.

Apărarea a fost înscrisă în codul genetic al fiecăruia. Ne-am născut cu instinctul de apărare, dar n-a fost suficient. A trebuit să dăm tribut o bună parte din viața noastră, din munca, proprietatea și puterea

noastră pentru a ne pune la adăpost de pericolele de tot felul ce ne-au pândit la tot pasul. Ne-am construit arme de la cele mai simple până la cele mai sofisticate ca să ne apărăm ca indivizi și ca popoare. Ne-am lipsit uneori de hrană, de îmbrăcăminte și de alte bucurii ca să ne asigurăm că nu vom fi jefuiți, uciși, copleșiți, că nu vom fi pulverizați de atacuri teroriste. Am susținut state și armate, instituții de forță, menite să ne apere, să ne asigure cadrul normal de viață, de muncă, de liniște. Am creat legislații, instanțe, pușcării și pedepse pentru infractori. Am creat medicamente de tot felul. Ne-am străduit să domesticim natura, să-i zăgăzuim forțele, să-i descifrăm tainele, s-o stăpânim.

Parcă niciodată omul nu a fost amenințat de atâtea pericole ca azi. Răul s-a înmulțit în lume mai mult ca oricând, amenințând cu dispariția biata făptură umană, specia însăși, viața pe pământ. Poate la aceasta contribuie și mulțimea de canale care ne bombardează cu informații zi și noapte și ne creează senzația că trăim vremuri de sfârșit de lume, vremuri apocaliptice.

Creștinul adevărat nu-și pierde speranța, nu se lasă strivit de temeri. El este convins că lumea nu este de capul ei, că există un creator și un conducător al lumii, care știe toate și le permite atât cât știe El că este necesar. Chirurgical știe când trebuie să facă extirparea infecției, buboiului, fără să afecteze părțile sănatoase din jur. Creștinul are o armă mai presus de toate armele de atac și de apărare descoperite vreodată: rugăciunea, iar regina tuturor rugăciunilor, Sfânta Liturghie. În măsura în care va folosi această armă redutabilă, nu va avea de ce să se teamă de cei ceucid trupul, dar nu pot săucidă sufletul.

Rugați-vă neîncetat pentru voi înșivă, pentru semenii voștri, pentru lumea întreagă. În felul acesta contribuim și noi, cu puterile noastre de oameni aflați sub vremuri, la supraviețuirea lumii.

\*

**Sfaturi părintești.** Din învățăturile cuviosului Paisie Aghiorâtul spicuim câteva privind lipsa modelelor, o temă de mare actualitate.

*„Părinte, de ce Sfântul Chiril al Ierusalimului spune că mucenicii vremurilor de pe urmă vor fi „mai presus decât toți mucenicii”?*

*– Pentru că, mai demult, aveam oameni de talie mare. În vremea noastră lipsesc pildele – vorbesc, în general, de Biserică și de monahism.*

*Acum, s-au înmulțit cuvintele și cărțile și s-au împuținat faptele. Doar îi admirăm pe Sfinții atleți ai Bisericii noastre, fără să înțelegem cât s-au ostenit, pentru că nu ne-am ostenit ca să putem înțelege osteneala lor și să-i iubim, și să ne silim cu mărimă de suflet, ca să-i imităm.*

*Desigur, Bunul Dumnezeu va avea în vedere vremea și condițiile în care trăim și va cere potrivit lor. Dar, dacă ne-am nevoi puțin, ne vom încununa mai mult decât cei de demult. Odinioară, când exista duhul de nevoiță și fiecare încerca să imite pe celălalt, răul și nepăsarea nu puteau sta. Îl luau ceilalți târâș.*

*Îmi aduc aminte că, odată, în Tesalonic, așteptam la semafor să trecem de pe un trotuar pe altul. La un moment dat, am simțit ca un val ce mă împingea înspre înainte, pentru că toți mergeau în aceeași direcție. Cum am ridicat piciorul, am și înaintat. Adică, vreau să spun că atunci când toți merg într-o parte, unul, deși nu ar vrea să meargă, nu poate să nu meargă, căci îl duc ceilalți.*

*Astăzi, dacă cineva vrea să trăiască cinstit și duhovnicește, nu mai încapă în lume, îi vine greu. Și, dacă nu ia aminte, o ia la vale pe făgașul lumesc.*

*Odinioară, binele era mult, multă și virtutea, la fel și pildele, iar răul se îneca în multul bine și puțină neorânduială ce exista în lume sau în mănăstiri nu se vedea, nici nu vătăma.*

*Acum, ce este? Exemplul rău este mult și puținul bine care există este disprețuit. Se fac, adică, cele dimpotrivă: se înecă puținul bine în multul rău și, astfel, stăpânește răul.*

*Când un om sau un colectiv de oameni au duh de nevoiță, aceasta ajută foarte mult. Pentru că, atunci când unul sporește duhovnicește, nu se folosește numai pe sine, ci ajută și pe cel care îl vede. Iar unul care este căldicel la fel face: influențează și pe ceilalți.*

*Când unul slăbește, slăbește și celălalt și, în cele din urmă, nu rămâne nimic. De aceea, duhul de nevoiță va ajuta mult în moleșeala ce există. La asta va trebui să luăm aminte bine, pentru că oamenii contemporani au ajuns, din păcate, la un asemenea punct, încât fac și legi moleșite și le impun nevoitorilor să le respecte. De aceea, cei nevoitori nu numai că nu trebuie să fie influențați de duhul lumesc, ci nici să nu se compare pe ei înșiși cu cei lumești și să creadă că sunt sfinți, căci, după aceea, se vor moleși și vor deveni mai răi decât cei mai lumești.*

*În viața duhovnicească, nimeni să nu pună pe cei lumești ca prototipuri, ci pe Sfinți. E bine să iei o virtute și să afli pe Sfântul care a avut-o, să cercetezi viața lui și atunci să vezi că n-ai făcut nimic și vei merge înainte cu smerenie.*

*Cei ce aleargă în stadion nu privesc înapoi, să vadă unde sunt ultimii.*

*Când încerc să imit pe cei sportivi, conștiința se subțiază. Dar când privesc la cei dinapoi, mă îndreptătesc pe mine însumi și spun că greșelile mele nu sunt așa de mari, în comparație cu ale lor. Mă odihnesc la gândul că există și unul mai jos decât mine. Astfel, îmi înec conștiința sau, în cel mai bun caz, sfârșesc în a avea o inimă împietrită, nesimțitoare.”*

\*

**In memoriam: Arhim. Pavel Nicolaescu.** S-a stins zilele acestea ca o lumânare, când abia împlinise 56 de ani, în plină putere. Avea lucrări în desfășurare, avea proiecte, planuri pentru șapte vieți, dar toate s-au risipit ca fumul într-o clipită! Vestea plecării lui dintre noi ne-a lovit pe toți cei care îl cunoșteam ca trăsnetul. Și nu eram puțini! Aproape tot județul îl cunoștea, atât preoți, cât și laici. Mulți îi eram prieteni. Și cum să nu te împrietenești cu un om care iradia bucurie, stare de bine, care-ți risipea tristețea și teama de viitor cu o vorbă, cu un sfat, cu o mângâiere părintească. Începuseră să-i încărunească pletele și barba, dar sufletul și trupul îi erau încă tinere și pline de viață.

S-a născut într-o familie numeroasă, ca fiu al lui Dumitru și Maria Nicolaescu din satul Godeanu(Mehedinți). Erau trei băieți și o fată. Părinții sperau ca fata să se mărite într-o bună zi și să meargă la casa ei, iar băieții să-și întemeieze familii și să rămână în sat, cât mai aproape, ca să le fie de ajutor. Sperau, cu siguranță, că la vremea potrivită în curtea și la casa lor vor fi patru nunți mari și frumoase, așa cum se obișnuia la familiile celor mai înstăriți din sat. Sperau, cu siguranță, că într-o bună zi își vor vedea curtea plină de nepoței, de bucurie, de râsete, de jocuri copilărești. Sperau, cu siguranță, că flăcăii lor își vor ridica niște case noi, frumoase, cu acareturi, cu tot ce trebuie la casa unui gospodar. N-a fost așa!

Băiatul cel mare, Nicolae, deși ajuns la liceu, dădea semne tot mai evidente că ar vrea să se apropie de mănăstire și de viața monahală. Orice încercare de a-l abate de la acest gând era neputincioasă. Îmi amintesc că era prin 1979, la hramul Mănăstirii Schitul Topolnița(29 august). Eram preot de trei ani și mă dusesem și atunci, așa cum făceam din copilărie, de hram, la acea mănăstire. Slujba s-a oficiat afară pe un podium improvizat. După slujbă m-am simțit tras de mânecă de cineva. Era un copil firav, îmbrăcat modest. Nu-l cunoșteam. M-a întrebat: „- Părinte, vă rog dați-mi și mie un sfat! Ce să fac eu, să mă călugăresc sau nu?” Nu este ușor să dai un asemenea sfat unui copil. Poate de cuvântul tău atârână toată evoluția lui ulterioară și-i poți strica viața. Copilul acela voia să se călugărească la Schitul Topolnița. Era o mănăstire mică, săracă, cu ziduri coșcovite de vreme și de intemperii, cu pereții acoperiți de un strat gros de fum. Starețul, Grațian Rădac, venise acolo de prin Ardeal și de multe ori voise să plece în lume de sărăcie. De mila lui i se alăturase un țăran de pe la Izverna albit de vreme, Părintele Vichentie și mai era, pare-mi-se un îngrijitor, care făcea și pe cântărețul. Aceștia erau viețuitorii mănăstirii. Să îndrumi pe acel copil să se călugărească, nu era ușor. Cu două decenii înainte mănăstirile fuseseră golite de viețuitori de către autorități, multe fuseseră închise sau transformate. Viitorul mănăstirilor și al călugărilor era foarte incert. I-am răspuns acelui copil, dar cred că răspunsul n-a fost al meu, ci doar a trecut prin gura mea: „- Dacă tu simți în sufletul tău chemare spre mănăstire, călugărește-te, chiar dacă toată lumea ar zice să nu te călugărești. Dimpotrivă, dacă nu simți această chemare, nu te călugări, indiferent ce te-ar îndemna alții!”

Copilul timid cu întrebarea de la acel hram s-a călugărit și exemplul lui a fost urmat de al doilea frate, apoi de al treilea. Ce-o fi fost în sufletul părinților lor nu știu, dar cred că numai o credință puternică în Dumnezeu a putut să le dea reazimul necesar ca să nu se prăbușească.

Fiul cel mare, Nicolae, a devenit Nicodim, monah, apoi ieromonah, apoi stareț al Mănăstirii Schitul Topolnița, apoi stareț al Mănăstirii Vodița, apoi episcop al Severinului și Strehaiei, iar în paralel profesor universitar. Mănăstirea Topolnița a înflorit sub conducerea Părintelui Nicodim; Mănăstirea Vodița a renăscut din cenușă sub conducerea și cu munca Părintelui Nicodim. Mai târziu, pământul Mehedințiului a fost împodobit cu zeci de biserici noi în sate care nu avuseseră biserici niciodată, cu mănăstiri, prin grija și cu strădania Preasfințitului episcop Nicodim. O catedrală imensă este în fază finală în centrul Severinului. Slujbe se fac în toate bisericile și mănăstirile, postul de radio „Lumina” emite permanent; corul Chinonia concertează pe scene naționale și internaționale, cărți și reviste bisericești sunt roadele editurii Didahia și multe-multe alte activități se desfășoară azi prin strădania ierarhului mehedintean.

Cel de-al doilea fiu, Petre, a devenit la scurt timp fratele Pavel, apoi ieromonah, apoi stareț la Schitul Topolnița, apoi arhimandrit. A construit o biserică nouă la mănăstire, o biserică nouă în satul Schitul de Sus și alta cât o catedrală în Balotești. Era bun gospodar, îi plăcea să slujească, dovadă că în cei peste 30 de ani cât a fost stareț la Topolnița s-a săvârșit zilnic Sfânta Liturghie... Scrisa cărți și articole, pe care le răspândea

în presa bisericească și laică. Avea emisiune permanentă la radio „Lumina”, avea o bibliotecă foarte bogată. Era om de cuvânt, frătos, era o bucurie să discuți cu dânsul. Dar câte nu s-ar putea spune despre el...!

Cel de-al treilea flăcău al familiei, Ioan, și-a urmat frații și a devenit fratele Ioanichie, apoi monah, apoi stareț la Mănăstirea Vodița, continuând munca fratelui său mai mare. L-am văzut acolo muncind ca un om de rând, conducând mașini, utilaje, punând umărul la greu și rezultatele sunt vizibile.

Ceea ce a fost mai surprinzător s-a produs după moartea mamei, când tatăl, Dumitru, s-a călugărit și el și s-a retras la Vodița să-și petreacă ultimii ani ai vieții lângă fiul său cel mic.

Părintele Pavel și-a câștigat un binemeritat respect pretutindeni din partea tuturor celor ce l-au cunoscut. Aceasta s-a văzut cu prisosință și la înmormântare: patru ierarhi din țară și din străinătate, peste 100 de preoți și călugări și aprox. 1.000 de enoriași veniți din toate colțurile județului l-au prohodit.

Dumnezeu să te ierte și să te așeze în rândul prietenilor Săi, drag coleg și prieten!

\*

**File de jurnal – 18 iul. 1982(I).** „Unchiu-meu Ion Pârvănescu, întâlnindu-mă la benzină, mi-a spus că Andronie Vișan, redactor la „Viitorul”, a exclamat cu entuziasm: „Dom’le, dacă mitropolitul Olteniei a venit într-un cătun ca Bârda, înseamnă ceva!” Probabil.

La magazinele de oraș cu profil „materiale de construcții” și „fero-metal” nu se mai dau mărfuri decât celor cu buletin de oraș. Cei de la țară trebuie să cumpere astfel de materiale de la magazinele sătești, dând în schimb 60% din valoarea lor sub formă de achiziții (animale, produse agricole etc.).

Tricu Sfetcu, achizitor, mi-a spus că a primit dispoziții ca la 10 kg de mure predate să dea un kilogram de făină de porumb. Urmează acum să-i vină pâine cu care să stimuleze pe cei care predau statului cantități mai mari de produse.

Vineri, la benzină, am așteptat la coadă vreo șase ore și am intrat de două ori. Am luat 42 litri. Am vorbit cu fostul meu coleg de clasă de la Malovăț, Negrescu Constantin, activist pe la U. T. C. Mi-a spus că a fost deplasat câteva luni în Gorj cu un grup de tineri pe un șantier de muncă patriotică. Era stupefiat de faptul că avusese de-a face cu tot felul de derbedei, deși, oficial, grupul respectiv era considerat că-i format din elita tineretului mehedindean. Mi-a relatat, de asemenea, că în licee e o adevărată debandadă. Exigențele și nivelul la învățătură au scăzut îngrijorător de mult. Profesorii îi lasă pe elevi să treacă fiecare prin școală pentru a nu-și face probleme, iar elevii profită de această slăbiciune și-și fac de cap.

Am vorbit, de asemenea și cu un cetățean din județul Sălaj. Lucra la Hidrocentrala „Porțile de Fier” – II. A spus că-n Ardeal și Banat aprovizionarea este mult mai bună decât în Oltenia. Pâinea se vinde acolo la liber. Încercaseră și în Cluj, spre exemplu, să raționalizeze pâinea, dar populația ar fi făcut o amplă manifestație în fața primăriei, iar unii au strigat de au dărdăit ferestrele. Imediat s-a dat dispoziție să se dea pâine la liber. Pământul rodește mai bine în Ardeal și Banat și oamenii trăiesc mai ușor.

După-amiază a venit pe la noi unchiu-meu Ion Pârvănescu cu nevastă-sa. Îi făcusem observație la benzină cu privire la recenta sa aventură amoroasă și, ca să-mi dovedească faptul că e-n relații bune cu tanti Lenuța, a venit pe la noi. Mi-a spus că la liceu unde predă au fost mobilizați toți membrii de partid și li s-a pus în vedere să intervină, atunci când aud comentarii nefavorabile privind programul de alimentație științifică.

\*

**Răufăcătorul.** Era prin anii 1955 - 1960. Erau vremuri tulburi. În Bârda se înființase încă din 1949 ferma de stat, care acaparase o bună parte din hotarele satelor Bârda, Bobaița, Malovăț și Colibași. Se auzea că în multe localități se înființaseră întovărășiri agricole, în altele și gospodării agricole colective. Bătrânii care fuseseră în prizonierat în Uniunea Sovietică spuneau că viitorul agriculturii românești nu este altul decât colhozul, așa cum văzuseră ei acolo. Decretul 308 din 1958 îi determinase pe mulți fruntași ai satelor noastre să-și cedeze pământul personal statului „de bună voie și nesiliți de nimeni”, așa cum era formula „stas”, ce trebuia repetată pe fiecare cerere de acest fel. Cei care nu se conformaseră luaseră drumul instanțelor, pușcăriilor sau Bărăganului. Miliția și securitatea își racolaseră informatori prin metode specifice în toate mediile sociale. Îți era frică să vorbești liber și în propria familie. Nu neapărat că te turna soția, copilul, părintele, dar nu se știe unde „scăpa” vreo vorbă nepotrivită, care putea fi transmisă, interpretată, cântărită. Și din Bârda erau unii dislocați în Bărăgan, alții condamnați la ani de detenție pentru că „ciripiseră” ceva, pentru că fuseseră etichetați ca „dușmani ai poporului”. În sat era o stare de frică, de teroare. Nu știai în cine să ai și în cine să nu ai încredere, pe oricine bănuiai că poate fi un informator. Mde! Pădurea nu se teme de topor, cât se teme de cozile de topor!

Pe fondul acesta de nesiguranță și teamă s-a ridicat în sat un tinerel foarte curajos în sensul cel mai rău al cuvântului. Prinsese curaj în mod progresiv, observând că nimeni nu-l pune la punct, că toți îi suportă obrăznicile și fărâdelegile fără să riposteze. Ba chiar se simțea mai respectat, cu cât făcea mai mult rău. Era un respect al oamenilor fals, prefăcut, o atitudine care urmărea pacea cu orice preț. Părinții nu-l mai puteau controla. Pentru el, faptele rele erau semne ale maturității, ale puterii, bărbăției. Făcea mult rău consătenilor mai ales cu animalele. Își lăsa vitele să pășuneze în recoltele oamenilor. Le distrugea culturile de grâu, de porumb, de lucernă, le tăia pomii fructiferi doar din plăcerea de a face rău. Căuta cearta și scandalul cu lumânarea și se mira că nimeni nu răspunde pe măsură. Voia cu orice preț să se bată cu cineva, să omoare pe cineva, să arate la tot satul ce puternic este el. Oamenii se temeau de rău, se temeau de complicații, de reclamații, de dușmani și dușmăni și din cauza aceasta mai bine suportau paguba și batjocura. Singura mângâiere rămânea blestemul ca apel la instanța supremă.

Părintele Ionică își cedase pământul la stat și păstrase pentru sine o bucată de vie în Braniște de aproape o jumătate de pogon. Era vie altoită, bine întreținută. Când se coceau strugurii își era mai mare dragul să-i vezi. Erau de toate culorile și mărimile, iar gustul era fără seamăn. Mai ales toamna, părintele se ducea zilnic pe la vie. Parcă simțea nevoia s-o vadă, parcă vorbea cu ea. Într-o zi, când via era aproape de cules, a găsit pe „vitezul” Petrică în vie cu boii, cu vacile și caprele. Aproape se săturaseră de struguri, dar mai erau câțiva bușteni care mai trebuiau doborâți, tăvăliți, călcați. Petrică era în vie, lângă vite și bătea de zor un buștean mai încărcat de struguri cu boata. Părintele a văzut stele verzi în fața ochilor. Luciditatea însă nu l-a părăsit o clipă. Știa bine în ce situație se află. Preoții din parohiile vecine sau apropiate fuseseră dislocați(Gheorghe Sfetcu), închiși(Tămăș, Izverceanu, Doman), alții erau fugiți(Pantelie Sfetcu). El încă nu fusese deranjat după ce-și dăduse pământul, iar cei trei copii ai săi nu fuseseră eliminați din școli. Era suficient însă ca să adauge o picătură și paharul se putea vărsa. Cu o putere interioară rar întâlnită s-a stăpânit. „- Ce faci, tată Petrică? De mine îți găsiși ca să-ți bați joc?” „- Ha, ha, ha, ce, vrei să mă bați?” „- Nu, tată Petrică, nu te bat eu! Ne judecă Dumnezeu pe toți și El ne bate!” „- Ha, ha, ha, crezui că vrei să mă bați, că-ți arătam eu!”

Părintele a plecat plângând și l-a lăsat pe Petrică în vie cu vitele. În anul acela n-a avut ce să culeagă. În primăvara următoare, Petrică și-a reluat activitatea cu mai mult curaj, cu mai mult tupeu și obrăznicie. Cu cine ședea de vorbă avea câte ceva de spus despre relele ce i le făcuse Petrică. Într-o zi a venit o furtună mare. Petrică era cu vitele în câmp. N-avea timp să ajungă acasă. S-a adăpostit sub un pom. Tuna și fulgera îngrozitor. Parcă cerul își revărsa toată mânia asupra pământului. La un moment dat un trăsnet înfricoșător s-a prăbușit asupra pomului sub care se afla răufăcătorul. Parcă toate blestemele primite în ultimii ani se concentraseră în acel trăsnet. Atât pomul cât și omul de sub el au fost spărți în bucăți de forța uriașă ce s-a descărcat într-o fracțiune de secundă.

Despre Petrică, despre faptele lui și felul cum Cerul a făcut dreptate oamenilor păgubiți și umiliți de el se mai vorbește și astăzi, deși a trecut de atunci mai bine de o jumătate de veac!

Toți au înțeles că Dumnezeu nu doarme și nu se lasă batjocorit.

\*

**Ajutoare și donații.** În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații astfel: **Domnul Bak Cristian** din Timișoara și **Domnul Bălan Viorel** din Șagu(AR): câte **150 lei**;

**Doamna Popescu Mirela** din Malovăț a mai adăugat **200 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **295 lei**; **Domnul Ciobanu Cătălin-Claudiu** din Malovăț a achitat prima sa contribuție de cult: **200 lei**; **Doamna Motreanu Elena** din Bârda a mai achitat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **150 lei**.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

\*

În cursul lunii septembrie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 1 Sept(Bârda): **219 pâini**; 8 Sept.(Malovăț): **198 pâini**; 14 Sept.(Bârda): **85 pâini**; 15 Sept.(Bârda): **66 pâini**; 22 Sept.(Malovăț): **195 pâini**; 29 Sept.(Bârda): **66 pâini**. Așadar, în luna septembrie s-au donat **829 pâini**. În luna septembrie s-a vândut pâine credincioșilor la prețul de achiziție de **0,70 lei/buc.**, astfel: 1 Sept(Bârda): **481 pâini**; 8 Sept.(Malovăț): **52 pâini**; 14 Sept.(Bârda): **215 pâini**; 15 Sept.(Bârda): **634 pâini**; 22 Sept.(Malovăț): **105 pâini**; 29 Sept.(Bârda): **634 pâini**. Așadar, în luna septembrie s-au vândut **2.121 pâini**.

\*

**Contribuția de cult.** La 30 septembrie situația contribuției de cult pe 2019 se prezintă astfel: *în Bârda:* au achitat **92,27%**; *în Malovăț* au achitat **88,48 %**. La nivel de parohie au achitat **89,65 %**. Precizăm

că în parohia noastră contribuția de cult nu înseamnă o sumă fixă, ci fiecare achită cât vrea și dacă vrea. Indiferent dacă și cât ar achita cineva, preotul este la dispoziția tuturor 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an, iar serviciile religioase sunt gratuite pentru toți, fără deosebire. Precizăm, de asemenea, că mai este timp la dispoziție până la **30 noiembrie**, când încheiem anul financiar.

\*

**Plăți.** În cursul lunii septembrie am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **4.000 lei** tipografiei pentru cărți; **3.580 lei** protoieriei pentru lumânări; **614 lei** impozit; **300 lei** vopsea și diluant pentru gardul bisericii din Bârda; **280 lei** poștei pentru timbre; **140 lei** poștei pentru colete; **60 lei** curentul electric; **56 lei** internetul;

\*

**Publicatii.** În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Măria Ta, Țăran Român(III)**, în „Obiectiv mehedintețean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 989(1 aug.), p. 11; **„Scrisoare pastorală” – 404**, pe blogul Domnului Ben Todică, directorul secției românești a radio-ului din Sydney(Australia), 14 sept. 2019(<http://bentodica.blogspot.com>); în „Observatorul”, Toronto(Canada), 26 sept. 2019, ediție și on-line(<http://www.observatorul.com>); **Mănăstirile la români**, în „Națiunea”, București, 18 sept. 2019, ediție on-line(<http://www.ziarulnatiunea.ro/category/religiespiritualitate>); **„Scrisoare pastorală” – 405**, pe blogul Domnului Ben Todică, directorul secției românești a radio-ului din Sydney(Australia), 27 sept. 2019(<http://bentodica.blogspot.com>); în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 29 sept. 2019, ediție on-line(<http://armoniiculturale.ro/category/scrisoare-pastorala>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia-Mare(MM), 30 sept. 2019, ediție on-line(<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com>); **Tristețea ca un mod de a fi**, în „Națiunea”, București, 30 sept. 2019, ediție on-line(<http://www.ziarulnatiunea.ro/category/editorialele-natiunii>); în „Omniscop”, Craiova, 1 oct. 2019, ediție on-line (<http://www.omniscop.ro>); **Ofertă de carte – octombrie 2019**, în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 1 oct. 2019, ediție on-line(<http://armoniiculturale.ro/category/scrisoare-pastorala>); **Telefonul**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7448(5-6 oct.), p. 14; **Generația lui „Huooo!”(I)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7448(5-6 oct.), p. 14; **Scrisoare către Europa**, în „Obiectiv mehedintețean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 999(10 oct.), p. 11;

Parohia noastră a publicat ediția a IV-a a cărții Prof. Sofia Dobrescu, **Justiția supremă**. Fiica autoarei, **Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș a cumpărat întreg tirajul. De asemenea, am tipărit o nouă tranșă din cartea Părintelui D. Bălașa, **Țara Soarelui**.

\*

**Lucrări la biserică.** La biserica de la Bârda se lucrează la placarea soclului de la gard cu gresie. Lucrarea o execută **Domnul Stănciulescu Florin** din Bârda, gratuit. Dumnezeu să-i răsplătească!

\*

**Excursii – pelerinaj.** Joi, 31 Oct., vom organiza o excursie-pelerinaj pe următorul traseu: **Tr. Severin – Malovăț – Bârda - Tg. Jiu - Mănăstirea Lainici – Petroșani – Hațeg - Mănăstirea Prislop cu mormântul Părintelui Arsenie Boca – Caransebeș - Mănăstirea Teiuș - Mănăstirea Piatra Scrisă – Orșova - Tr. Severin-Bârda**. Costul va fi tot de **45 lei/pers.** S-au înscris deja 27 persoane.

\*

**Nunți. Înzmormântări.** În ziua de 20 Sept. am oficiat Taina Sf. Cununii pentru **Domnul Popescu Alin – Constantin** din Malovăț și **Domnișoara Chiurtu Georgiana-Mădălina-Mihaela** din Oprișor; în ziua de 28 Sept. pentru **Domnul Ciobanu Cătălin-Claudiu** din Malovăț și **Domnișoara Mihai Alina-Marinela** din Motru, cât și pentru **Domnul Asaftei Florin** din Dolat™ și **Domnișoara Băleanu Liliana** din Malovăț. Dumnezeu să le ajute! În ziua de 30 sept. am oficiat slujba înzmormântării pentru **Manolea Nicolae**(80 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

\*

**Program.** În cursul lunii noiembrie avem următorul program de slujbe: **2 Nov.** (Malovăț-Bârda); **3 Nov.**(Malovăț); **8 Nov.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **9 Nov.** (Bârda-Malovăț); **10 Nov.**(Bârda); **16 Nov.**(Malovăț-Bârda); **17 Nov.**(Malovăț); **21 Nov.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **23 Nov.** (Malovăț-Bârda); **24 Nov.**(Bârda); **30 Nov.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: [stanciulescubarda@gmail.com](mailto:stanciulescubarda@gmail.com).

Sănătate, pace și bucurii în casele și în sufletele Dumneavoastră!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda